

Újtelepi Zarándok

A Közép-Európai Fatima Szentély Zarándok Körének
félévente megjelenő kiadványa

2010 Ősz

...mint gyermek az anyja ölelésére

*Vajon mi mond el többet egy emberről? Ha felsoroljuk az életrajzi adatait, vagy ha őt magát kérjük meg erre? Ha puhatolózva megpróbálunk rátapintani az élete középpontjára, vagy ha neki-szegeziünk egy konkrét kérdést, és a véleményét kérjük? **Vértesaljai László** atyát októberi búcsúnk meghívott vendégét, a Mária utcai Jézus Szíve Plébánia vezetőjét kértem meg szeptember 15-én, hogy mesélje el élete legfontosabb állomásait. De úgy, hogy közben értékelje azt is, hogy vajon ezen állomásoknál jelen volt-e a Szűzanya, és ha igen, miként? Hogy miért fontos a dátum? Rögvest kiderül.*

Mária mindig jelen volt az életemben – Máriásan. Hogy ez mit jelent? A nagyfiaknak az életében az édesanya másként van jelen, mint a kisgyermekeknek: nem döntést hoz helyettem, nem a gondokat oldja meg, de jelen van az életemben. Egyszerűen csak ott van. Ahogy ma is, amikor ez a riport készül, a Fájdalmas Szűzanya napján, amikor Mária ott áll a kereszt tövében, nem csinál semmit, csak áll. De ez az ő szótlán jelenléte alapvetően befolyásolja az én döntésemet, életemet. Máriát én a családjában találom meg, és Máriát a családban kerestem. Amíg otthon éltem, addig a saját családomban, amikor pap lettem, akkor az egyházban, az új családomban találtam meg, hiszen az Egyház Anyja is Mária. Gyerekkorom imádságának legfontosabb sorai: „családomnak kised háza Názáretnek legyen mása”. Názáretről sok képem volt, és Názáretnek a közepe: Mária. Egy imádságos töltekezés a názáreti házzal – ezt jelenti számomra a

gyerekkor. Mária azonban nem értelmezhető önálló lényként számomra, hanem inkább úgy, mint egy család része, hiszen ő József jegyese, amellett hogy Jézus anyja. Egy lány, aki szeret egy férfit. Mint ahogy az én anyám szerette az apámat. És én ezt láttam olyan gesztusokból, hogy amikor apám hazaért a munkából, leült enni és megtörte a kenyeret, és anyám rátette a kezét az övére. És anyám engem is szeretett ezzel a szereteteli mozdulattal. Nem is lennék kerek ember, ha nem láttam volna, hogy apám és anyám hogyan szeretik egymást.

A következő fontos mozzanat az egyetemi éveimben bontakozott ki: amikor Veszprémben egyetemista voltam, akkor találkoztam a Regnum Marianum közösséggel, és a papi elhivatásomat tulajdonképpen ennek a tagjaként kaptam meg, tehát egy Máriás Ország nevű közösségben. Egy olyan közösségben, amely Mária zászlója alatt „küzdni, harcra siet”. Ott találkoztam egy tudatos, reflektált, teológiailag tiszta, túlzásoktól

mentes Mária-tisztelettel, amely középpontjába Jézust állította. A római diákságom alatt egyrészt nagyon fontos és élő példa volt előttem II. János Pál pápa személyében, aki az egész világot meglepte nagyon erős érzelmi Mária-tiszteletével. És a diáktársaim között is hasonlóval találkoztam: a kollégiumban szerveződött szemináriumi imacsoportunkban a mi csoportvezetőnk egy mélyen Mária-tisztelő bajor fiú volt. A pappá szentelésem után tíz éven keresztül lelkipásztorkodtam, az életkétlányegységsegítségreszoruló szakaszának, a gyermekségnek és az öregségnek a gondozását láttam el különösen Máriás lelkülettel. Akkor tapasztaltam meg azt, hogy amikor még nem, és amikor már nem tudunk önállóan létezni, akkor a segítség az anya, Mária. Majd a jezsuita rendbe léptem be, ott éppen úgy megtaláltam a Mária-tiszteletet hiszen a rendalapítónk, Szent Ignác baszk volt; bennük szintén nagyon erős a Mária-tisztelet, s ez az

egész jezsuita rendet áthatotta. *Máriánál a kulcsszó a család. És Jézusnál?*

Jézusnál is. Jézus az Isten Fia, az életem tengelye, akinek a jegyében egyszer megkeresztelték, aki engem személyesen megszólított, és elhívott, akinek én ezért lettem a küldöttje, apostola, mindenféleképpen Ő az életem Alfája és Omegája. Az Ő anyja úgy kapcsolódik énhozzám, ahogyan Őhozzá. Ha szeretem Jézust, akkor szeretem a szülőjét is. Hiszen Mária az, aki nekem adta Őt, az életem közepét. De ebből is látszik, hogy Jézus sem egy önálló, lehatárolt személyiség, nem apjától-anyjától elszigetelt lény. Jézus nekem azt a valakit jelenti, akivel barátságban vagyok, ugyanakkor az Istenség, aki előtt leborulok. A barátság alapja az, hogy Mária nekem adja az Ő Fiát. Nem tudom elérni Jézust anélkül, hogy valamilyen formában tudomásul ne venném Máriát. Maga Jézus küld engem az anyjához, és az Apjához. Jézus beemel engem az Ő családjába, ami a Szent Család. Van egy festmény, amelyet VI. Pál pápa ajándékozott a Collegium Germanicum et Hungaricumnak, és amit én ezért – mivel nem csak tanultam ott, de spirituális is voltam - hosszú éveken keresztül szemlélhettem. Ezen Mária kitárja karjait, és köpenyege alatt egyszerű

hívek és egyházi vezetők egyaránt elférnek, ő pedig óvó mozdulattal hajol fölénk. A katolikus egyház egy nagy család. Számban is, meg gondolkodásban is, ezért eléggé tarka. Egy család sokszínű, sokrétű, és Mária a köpenye alatt épp ezt a sokszínűséget tartja. Azon is elgondolkodtam, hogy éppen egy Jézus Szívének szentelt templomból megyek egy Fatimai Szűzanyának szentelt templomba, Jézus Szívéről pedig maga Jézus azt mondja: „tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű”. Jézus ezeket a tulajdonságait otthonról hozza, hiszen ilyen az Ő Mennyei Atyja is, de ilyen Mária is. És kettejük örökségéből alakul ki az Ő valóságos Istenfiú Szíve. Ezért az emberit és az istenit is megérinthezem benne. Jézusban bizonyára volt hála az anyjával szemben: a legelső Mária-tisztelő maga a Megváltó. *-Aki a plébániánkról ismeri Önt, az tudja, hogy amikor csak teheti részt vesz a Márianosztrai Zarándoklaton, de úgy tudom máskor is szívesen zarándokol. Mi az, ami Önt személyesen megérintette, és mit adhat ez a - talán néhányak szemében idejétműltnak tűnő - vallási gyakorlat?*

Azarándoklással a Regnum Marianumon belül találkoztam. Akkor, a '80-as évek közepén

a hitért meg kellett küzdeni, éppen ez adott erőt ahhoz, hogy az ember nekiinduljon, ez tudatosította, hogy Máriához vonulni megéri a kockázatot. Ezek a zarándoklások olyan mély intenzitásúak, amihez fogható élmény több talán nincsen. Mert ez éppúgy imádság, éppúgy szellemi reflexió, és éppúgy közösség is, és a lényege az hogy egy nagyobb létszámú csoport, egy világos cél érdekében útra kel, csak azért hogy egy személynek, Máriának tetsző legyen, az ő kedvéért. Nem akarok semmit, nincsen semmi különösebb kérésem, egyszerűen a gyerekek jó ott lennie az anyjánál. Ez a Mária-zarándoklás lényege. Ha a modelljét akarom megragadni a zarándoklásnak, akkor kicsi gyereket látok, aki tipeg-topog, játszik, és egyszer csak magától értetődő lesz számára, hogy neki most az anyjára van szüksége. Hozzásiet, az anyja megöleli, semmit nem beszélnek, semmilyen informatív esemény nem játszódik le, a gyerek visszamegy, megint sokáig játszik, majd ugyanez a dolog megtörténik újra és újra. A gyerek gyerekmivoltát nem a játék, hanem az időnkénti megölelés adja meg. A Mária-zarándoklás identitást ad, a maga intenzitásánál fogva, úgyhogy erre rászorulunk időről időre.

Sz. Horváth Edina

Urnafülkék válthatók a Fatimai Szűzanya Templom altemplomában

Ügyintézés a templom nyitvatartása idején.

Telefon: 06-30-266-3587, 06-1 630-2100

SZÉKELYKAPUT ÁLLÍTUNK

Tovább gyarapodik, csinosodik templomunk környezete. Ezúttal egy már elindított folyamat újabb állomásához értünk: a magyarországi templomok között egyedülállónak mondható kopjafás keresztutunk által meghatározott kép gazdagodik, egészül ki a kapuval. A 14 állomással körülhatárolt templom szerkezetileg önálló egységet képez, a beépített templomudvar 'szentségi' körét rajzolja meg. Méltóságteljes, 280 cm magas tölgyoszlopok, a Kárpát-medencében élő magyarság egyes tájegységeinek motívumaival, templomunk halhatatlan őrállóival minden idelátogató és itt élő magyar számára rendkívüli találkozást biztosít Jézus örök jelenvalóságával. Az idők folyamán a templomudvar kiegészült olyan építményekkel, melyek szintén egy egységet képeznek, de a 'szentségi' körön kívül esnek, a templomi élethez kapcsolódó, de attól eltérő feladatokat töltenek be. Közösségi termék, könyvtár, kultúrterem, paplak, irodahelyiségek. Közösségünk a két épületegyüttes között megosztva éli templomi életét, mindkét helyszínt egyformán betöltve és értékelve. Ilyen körülmények között született meg kitűnő elgondolás nyomán, hogy a kétfajta helyszínt úgy kell elválasztani egymástól, hogy éppen az összekötő elem legyen a határvonal. Így készült el a templom felőli meg-

közelítés szerint elhelyezett, 'világi' térbe átvezető kapu felállításának terve. A kapu az átjáró úton kerül elhelyezésre, olyan szakavatott mesterek keze által, akik a Székelyföldi magyarság legkitűnőbb kapukészítői, akiknek munkáját már számtalan porta hirdeti, és az általuk elkészített kaput csak egyetlen módon lehet megnevezni: székelykapu! Küldöttségünk a szülőhelyén és lakóhelyén kereste föl Pap Jenőt, a malomfalvi kapukészítő mestert, aki a testvérével együtt

az édesapjától, ki tudja hányadik felmenőjétől vette át és viszi tovább ezt a művészi mesterséget. Megtörtént a megbízás, létrejött a megegyezés, el fog készülni a kapu. Oszlopai székelyföldi tölgyfából lesznek, méretei miatt legalább százéves tölgyek indulnak útnak Soroksárra, és néznek vissza hasonló korú, zalai kopjás testvéreikre. A tetőzet az erdélyi fenyők zsindegyével lefedve óvja majd az örökkévalóságunk kinyílt tulipánok, rózsák, szegfűk és még számtalan más virág tölgyfáról visszatükröződő képét. Aki a templom szent oltárától elindul, és kilépve az ajtón, átmegy a közösségi házba, olyan világba lép majd át, ahol mindig énekel egy madár, és mindig virágba borul körülötte az égbolt és a mező. Ahol békével áldják meg a belépőt és a távozót egyaránt. Ahol úgy tud csak áthaladni az ember, hogy ellenállhatatlan vágyat érez arra, hogy megérintse, megsimogassa legalább egy picit, valamelyik oszlopát. Ilyen alkotás a világon csak egy van, és ezt úgy hívják, hogy székelykapu. Minél nagyobb tudósnak képzelte magát valaki, annál inkább megpróbálta bebizonyítani, hogy a világon máshol is található hasonló alkotás. Aztán az összehasonlítás csak odáig működött, hogy kapu ez is, meg a másik is. Később beszűkült a kör a magyarság szállásterületeire, ahol más tájegységeknél is előfordult a kivételes méretű és szerkezetű kapuk

állítása. Nem kétséges, hogy valamilyen távoli, ázsiai örökségünkről van szó, ebben semmiképpen nem számít ritka kivételnek. A díszítés módja és a felhasznált motívumok azonban már

a székelyekhez kötik az általunk ismert és nevezett kapukat. Persze ezek a motívumok és díszítő elemek szintén ismertek a magyarság körében mindenfelé, és ezeknek az eredete is a több ezer éves távoli múltba vezet, ebben sincs semmi különleges vagy hihetetlen. Ami igazán fontos, és ez már valóban egyedülálló, hogy mindez ma is él, virágzik, gazdagszik, tehát nem kell múzeumokba mennünk, vagy régi könyvek rajzos rekonstrukciója után keresgelnünk, ha valami olyat keresünk, amiről bátran feltételezhetjük, hogy már Attila király palotájához is ilyen kapun keresztül lehetett eljutni. Hiszen a készítőik Attila népe ma is! **A kapu költségét a hívek adományából, rendkívül rövid idő alatt, majdnem teljes egészében sikerült előteremtteni.** Mintha mindenki megérezte volna, hogy a templomhoz, a keresztúthoz és a közösségi házhoz szükség van valamire, ami átvezet egyiktől a másikig, és megmutatja a világnak, hogy kik élnek itt, mi lakik a szívükben, hová tartoznak. Nagy és gondos munka vár a mesterekre, akik a telet a megszerkesztés, kivágás, kifaragás munkájával töltik majd el, és remélhetően a májusi búcsúnkra sikerül teljes pompájában megünnepelni. Köszönet az adakozóknak, és jó munkát, sikeres befejezést a mestereknek!

D CS

Újtelepi Zarándok

Megjelenik negyedévente a Fatima Csillaga Alapítvány gondozásában.

Szerkeszti és terjeszti a Szent István Plébánia 1237 Budapest, Szent László u. 149.

Tel.: 06-30-266-3587,
06-1-630-2100

A plébánia és zarándokház építésének adományait a 1700019-11730196 számú bankszámlán gyűjtjük.

E-mail: szentistvanplebania@gmail.com

Idén is szeretettel várunk minden zarándokot templomunk őszi Búcsújára! Számunkra mindig nagy öröm az, hogy minden októberben megtelik templomunk, az ország különböző településeiről érkező zarándokokkal. Ha sok Máriatisztelő ember összegyűlik, akkor átéljük az imádság erejét, Máriával imádkozunk abban a reményben, hogy imánk meghallgatásra talál. Nagyszerű élmény olvasgatni Zarándok könyvünket, melyben sokan beszámolnak ima-meghallgatásokról, és tanúságot tesznek reményükről az imával kapcsolatban.

Vendégünk

Vértesaljai László

jezsuita

A Jézus Szíve Plébánia vezetője

IDEI BÚCSÚNK PROGRAMJA:

Október 17 vasárnap:

9 óra zarándokok fogadása

10 óra énekarunk énekel

11 óra Ünnepélyes rózsafüzér

12 óra Ünnepi Szentmise, vendég Vértesaljai László jezsuita atya

Körmenet a Szűzanya feldíszített szobrával.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

(Bp. 1237 Szent László út 149 tel.: 06-30-266-3587; Megközelítés: A határ úti metró állomástól a 123- as busszal, autóval az M0-ás autótól felől az M5-ös bevezető szakaszán érdemes jönni.)

MEGHÍVÓ

Az Örök főpap, Jézus Krisztus egy éve (október 28-án) fogadta országába a Fatimai Szűz Magyar Apostolát, Pater Luis Kondort. Magyarul a neve: „Kondor atya” a magyar zarándokok körében fogalomná vált. 1954. november 19-én érkezett meg a portugáliai Fatimába, 1960. december 24. óta volt a pásztorgyerekek szentté avatási perének alposztulátora, mi zarándokok, pedig azt láttuk, tapasztaltuk, hogy a Fatimai Szent Szűz fáradhatatlan apostola. Eltávozása a földi létből érhetően emberi szomorúságot okozott szívünkben, halálát még korainak éreztük, tudtuk, hogy Máriás egyénisége pótolhatatlan lesz a magyaroknak. Fájdalommal éltük meg azt a tényt is, hogy végső búcsú okán nem lehattunk ott a temetésen. Ezért mi Makrovilágos, és más magyar zarándokok ezrei elhatároztuk, hogy végső búcsúnkat halálának első évfordulóján tartjuk.

2010. október 28. mindennapi életünkben Kondor atya EMLÉKNAP lesz a Fatimai Szűzanya Templomban

Program

11:00-12:00	Rózsafüzér, 11:00-12:00 Szentmise Kondor atya lelki üdvéért és emlékére Celebrálja: P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök a megjelent atyákkal
12:00-13:00	Rózsafüzér, illetve egyéni ebédelési lehetőség
13:00-15:00	Emlékezések P. Kondorra
15:00-15:15	Irgalmasság rózsafüzér
15:15-16:30	Emlékezések P. Kondorra